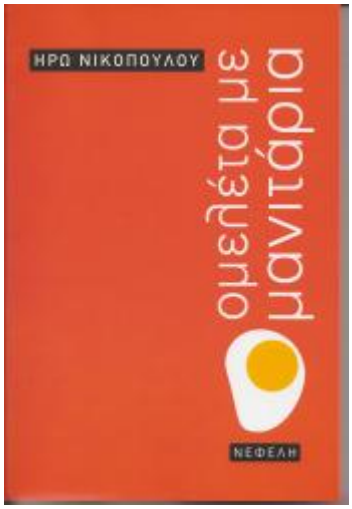
"Ομελέτα με Μανιτάρια", (διηγήματα, εκδ. Νεφέλη, 2007)

Η τρίτη πτώση

Περπατούσαν στους βρεγμένους δρόμους. Η άσφαλτος ανέδιδε μια ταγκή μυρωδιά. Η κούραση των ανθρώπων που έτρεχαν όλη μέρα πάνω της ξετρελαμένοι, κατακάθιζε τώρα με την βροχή. Η σήψη τόσων προσδοκιών μπούκωσε την ανάσα τους Πέρασαν μπροστά από μια σκοτεινή βιτρίνα παπουτσιών. Εκείνη δεν είδε, προσπέρασε. Την τράβηξε απαλά από το μπράτσο προς τα πίσω. Τα είδωλά τους στο σκούρο τζάμι στάθηκαν κι αυτά. “Δες, πως φέγγει ο έρωτάς μας στα τζάμια” της είπε. Του ‘στειλε ένα γυάλινο φιλί κι άρχισε να χαζεύει τα παπούτσια.

Εκείνος κοιτούσε το σχήμα της πως κούμπωνε στην αγκαλιά του. Όσο πιο ταιριαστά κούμπωνε, τόσο πιο πολύ την λαχταρούσε κι όσο την λαχταρούσε τόσο πιο αδύναμος κι απορημένος ένιωθε. Ήθελε να την αγαπά μα όχι έτσι, όχι τόσο που να μην μπορεί να βρει κάποια άλλη, έστω για λίγο, για μια φορά, μόνο για να δει το σώμα του να μπαίνει σ’ άλλο σώμα, λες κι αυτό θα τον ελευθέρωνε από τον ωκεανό του έρωτά της. Και τον σκεφτόταν ζηλότυπα, λες κι αφορούσε μόνο εκείνη, σαν μην ήταν αυτός ο κοινός, ο ίδιος έρωτας που μοιραζότανε μαζί του. Είχε μάθει, να έχει πάντα τον κυρίαρχο ρόλο, την επιλογή του φεύγω και του έρχομαι. Και τώρα τον είχε βέβαια, μόνο που τώρα δεν διάλεγε το φεύγω ούτε για λίγο και τον προβλημάτιζε, πολύ τον προβλημάτιζε. Κοιτούσε γύρω του κορίτσια, σαν τα κρύα τα νερά, τρόπος του λέγειν, αυτός ποτέ του δεν αγάπησε τα κρύα νερά και για μπει στη θάλασσα έφτανε Αύγουστος, και δεν τον συγκινούσαν. Και φυσικά δεν ήταν θέμα ομορφιάς, «αλίμονο στις όμορφες που νομίζουν πως είναι οι μόνες» έλεγε. Μάλλον ήταν ζήτημα ταιριάσματος. Αυτά τα δυο κορμιά λες κι ήταν το αρσενικό και το θηλυκό μιας μόνο μήτρας. Βασανιζόταν, ...πώς γίνεται; Γίνεται; Αναρωτιόταν όλο και πιο συχνά. Πώς ήταν δυνατόν, θα επέτρεπε να του ανατρέψει αυτή η ιστορία όλο του το μύθο; Το αρσενικό του αρχέτυπο σφυροκοπούσε μανιασμένα τα μηνίγγια του.

Ήταν αργά, περπατούσαν ώρα, πείνασαν. Χώθηκαν στην στοργική κάπνα μιας υπόγειας ταβέρνας. Υπήρχε μια παρηγορητική οικειότητα εκεί μέσα, σαν να άνοιγε θεραπευτικά τη γαστέρα της η γη και τους δεχόταν όλους, παιδιά της άλλωστε και μελλοντικούς της κάτοικους δια παντός. Τώρα τους τάιζε, κάποτε θα τους χώνευε.

Το κρασάκι έρεε κι έκανε τα μάτια της να λάμπουν, χωνόταν στις μικρές κοφτές ανάσες της, πνιγόταν στους καπνούς της. Όσο κι αν κατέβαλλε προσπάθεια να συγκεντρωθεί σ’ αυτά που του έλεγε, στο

μυαλό του παρέμενε ανοιχτή η ερώτηση -πληγή που τον απασχολούσε περισσότερο, έτσι τελικά της απαντούσε σχεδόν μηχανικά. Ευτυχώς η ταβέρνα είχε πολύ θόρυβο, ήταν και μια παρέα που όλο κάτι ψιλοτραγουδούσε και δεν προδόθηκε. Ασχολιόταν μαζί της, αλλά με το δικό του τρόπο. Όσο ποθούσε την ένωση, άλλο τόσο την φοβόταν.

Καθώς τα μάτια του έκαναν ένα γύρω, ψάχνοντας το παιδί για να τους φέρει ένα ακόμα καραφάκι κρασί, πρόσεξε πως στην πλάτη του τραπεζιού τους υπήρχε ένας στενόμακρος καθρέφτης. Ήταν μάλλον παλιός, η υγρασία είχε αλλοιώσει τον υδράργυρο, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται παραμορφώσεις και μεταλλικές ματιέρες στην επιφάνεια, σαν τούφες καπνού. Μπορούσε από 'κει μέσα να παρατηρεί ότι συνέβαινε σ' όλη την ταβέρνα, χωρίς να στριφογυρνά συνέχεια το κεφάλι, χωρίς να τον αντιλαμβάνεται κανείς και κυρίως εκείνη. Πάνω που το σκέφτηκε και χάρηκε, διασταυρώθηκε η ματιά του μ' έναν τύπο μουστακαλή και κοκκινομύτη. Απέσυρε τα μάτια του βιαστικά και υποκρίθηκε τον αδιάφορο. Ωστόσο η ανακάλυψή του ήταν ενδιαφέρουσα κι άρχισε να ρίχνει κάθε τόσο κλεφτές ματιές. όσο πιο διακριτικά μπορούσε. Στην αρχή χάζεψε για λίγο τους υπόλοιπους θαμώνες, γρήγορα όμως η προσοχή του συγκεντρώθηκε πάνω της. Κοιτάζοντάς την τώρα από πίσω και λίγο πλάγια, ανακάλυπτε όψεις της που αγνοούσε όταν έβλεπε μετωπικά. Καθώς συμπλήρωνε την εικόνα της άρχισε να τον πλημμυρίζει μια απρόσμενη χαρά δημιουργίας.

Η ώρα κυλούσε χαλαρά κι ευχάριστα κι αυτός συνέχιζε το κρυφό του παιχνίδι. Μετά τα μεσάνυχτα σηκώθηκαν να φύγουν. Την κοίταξε καθώς έβαζε το παλτό της, πως ο γιακάς φυλάκισε τα μακριά μαλλιά φτιάχνοντας ένα φουσκωτό βικτοριανό κολάρο ολόγυρα και πως νυσταγμένη άπλωσε το χέρι κι αντί να ελευθερώσει τα μαλλιά, έτριψε τα μάτια της. Πλήρωσε το λογαριασμό, πήρε την τσάντα της που είχε ξεχαστεί στην καρέκλα, πέρασε το χέρι γύρω απ' το λαιμό της «Πάμε» είπε. Η παρέα των νεαρών στο διπλανό τραπέζι έπαιζε τώρα ένα παραπονιάρικο λαϊκό τραγουδάκι που 'λεγε «...που να βρω γυναίκα να σου μοιάζει...». Πριν ανέβουν την στενή πέτρινη σκάλα που θα τους οδηγούσε και πάλι στην επιφάνεια της γης, γύρισε κι έριξε μια τελευταία ματιά στη φιγούρα μεσ' τον καθρέφτη. «Καληνύχτα» πετάχτηκε από βαθιά του μια φωνή!

Στο δρόμο τώρα περπατούσαν αμίλητοι. Κατευθύνθηκαν προς το μικρό ξενοδοχείο της γειτονιάς. Τρύπωσαν στο ζεστό δωμάτιο με την τριμμένη μοκέτα. Η ατμόσφαιρα ήταν γνώριμη, αγκαλιάστηκαν σφιχτά, με ανακούφιση. Της έβγαλε βιαστικά όλα τα ρούχα και την έσφιγγε πάνω του. Εκείνη έκανε να καθίσει στο κρεβάτι. Την κράτησε όρθια και την στροβίλιζε μέσα στο δωμάτιο σαν σε φανταστικό βαλς. Μπήκε στο παιχνίδι του κι άρχισε να τον γδύνει. Κάποια στιγμή την ακινητοποίησε στην αγκαλιά του, πίεσε το στήθος της πάνω στο στήθος του, έφεγγε η πλάτη της στο μακρόστενο καθρέφτη, απέναντι απ' το κρεβάτι.. Την κοιτούσε πάλι χωρίς να τον βλέπει. Το σώμα της τυλιγόταν τώρα γύρω του. Τον πονούσε. Όσο πιο απαλά τον χάιδευε, τόσο πιο βαθιά πονούσε. Οι κινήσεις της κυμάτιζαν αφήνοντας διαδοχικά φωτεινά περιγράμματα στον αέρα. Το σώμα της άρχισε να τον εγκλωβίζει, να τον απορροφά. Δεν μπορούσε να ξεφύγει από το σχήμα της. Παρατήρησε την πλάτη της, πως χώριζε τον καθρέφτη στα δυο με μια διαγώνιο. Μια αντανάκλαση σάρκας στο χρώμα της ζάχαρης. Πώς δεν το 'ξερε ότι είχε τέτοια χρώματα;. Ούτε τα σχήματά της γνώριζε. Αναδευόταν σε κάθε του κίνηση σα θάλασσα στο φτερό μικρού πουλιού. Το κορμί της γέμιζε τα χέρια του.

Η φόρμα που κυμάτιζε στον καθρέφτη του 'κλεβε το άλλο μισό της επιθυμίας. Το βλέμμα του σεργιανούσε πάνω της θαυμαστικό και κρυφά χαιρέκακο. Έψαχνε πέρασμα φθαρτό, σημείο αδύναμο για να ξεφύγει απ' το δίχτυ του έρωτά της. Μα όσο την κοιτούσε, τόσο οι καμπύλες της στρογγύλευαν και τον καλούσαν. Έβλεπε τα χέρια του επάνω της λεπτά κι επιδέξια να ανασύρουν στην επιφάνεια τους κρυμμένους χάρτες της. Ταξίδευε με την αφή του,. ξεμάκραινε...χανόταν..., ώσπου κάποια στιγμή είδε τη φιγούρα από απέναντι να γυρνά και να του γνέφει. Κάτι ανεπαίσθητα σινιάλα, μικροί λυγμοί. Το πέσιμο μιας τούφας των μαλλιών στα χείλη την ώρα που έσκυψε να την φιλήσει, σαν για να του κλέψει το φιλί ή για να μην το πάρει η ....άλλη, ένα τρυφερό τρεμούλιασμα των ώμων, καθώς τα μάτια του ερήμην της τρυπούσαν το πίσω μέρος των γοφών. Κοιτούσε στον καθρέφτη αποσβολωμένος τις αυτονομημένες κινήσεις του κορμιού που κρατούσε ακίνητο στα χέρια του!

Η φιγούρα μεσ' απ' τον καθρέφτη τού πρότεινε το χέρι σοβαρή,... τον τράβηξε... Αυτός τώρα είχε ολότελα αφαιρεθεί από το χώρο. Άδειο το δωμάτιο. Με μια αργή προσεκτική κίνηση τα δάχτυλά του παραμέρισαν την πεσμένη τούφα από το μέτωπό της. Κοίταξε τη ραγισματιά στα μάτια, γλίστρησε μέσα...

Τώρα έβλεπε από την άλλη πλευρά το σώμα της να λάμπει χυτό, μεταλλικό. Ένιωσε τον ατμό του ιδρώτα της να βαφτίζει την όσφρησή του, μπούκωσε η ανάσα του υδράργυρο. Έκανε να τυλίξει τα χέρια

γύρω της, μα …. έμεινε η κίνησή του σινιάλο στο κενό.

Κύλησε ή δεν κύλησε χρόνος ….Άχρονο…

Μέσα στο δωμάτιο όλα είναι σκεπασμένα από ένα λεπτό δίχτυ υγρασίας. Το σώμα του είναι ακίνητο κολλημένο πάνω της. Εκείνη ασάλευτη με τη πλάτη ακόμη στραμμένη στον καθρέφτη. Κάτι του μουρμουρίζει. Τη γυρίζει αλλιώς, τώρα έχει την πλάτη της στο στήθος του, την κοιτάει στα μάτια μέσα απ' το ασημί του υδράργυρου, περνάει τα μπράτσα του σταυρωτά μπροστά της. «Τι είπες;» τη ρωτάει. Τον κοιτάει ξαφνιασμένη. Η φωνή της διστάζει, ύστερα λαχανιάζει «…δώσ' μου λόγο…δώσ' μου όνομα».

Την πλάθει στα χέρια του χωρίς να της απαντά, η ζεστή μάζα αλλάζει σχήματα κι αυτός τα γιορτάζει αργά και σιγανά. Κι όσο την πλάθει τόσο εκείνης τα μάτια ανοίγουν μ' ένα άλλο φως αγνώριστο και τον κοιτούν τώρα κατάματα, επίμονα από πολύ μακριά, σαν αυτονομημένα.

Η πλάτη της συσπάται στο στήθος του τονίζοντας ξανά τις λέξεις. «Δώσ' μου όνομα, …πώς με λένε;». Βυθίζεται στα μάτια της κοπέλας που τον κοιτάει με αγωνία από απέναντι

«…Δοτική…» της τραγουδάει. «…Δοτική…» και κολυμπάει στα νερά της.

«…και μ' αγαπάς ;» τον ικετεύει η φωνή μέσα από το τζάμι.

Τρύγησε με τα μάτια του ακόμα μια φορά το λαμπερό μεταλλικό της σχήμα, γέρνοντας καταφατικά το κεφάλι.

Η κοπέλα αναστέναξε με ανακούφιση, κρατώντας τουλάχιστον το μισό της απάντησης δικό της,… κατάδικό της.